

Rekondiční pobyt – Šumava

Centrum komunitních služeb města Říčany, o.p.s.

2010

**Program rekondičního
pobytu pro seniory – Stachy
na Šumavě.**

Centrum komunitních služeb, o.p.s.
Masarykovo nám. 83, 251 01 Říčany
Tel. 608 163 722
www.cks-ricany.cz

Rekondiční pobyty jsou určeny říčanským seniorům a jsou jednou z mnoha možností, které nabízíme jako možnost prožít i ve vyšším věku alespoň dvakrát ročně několik dní mimo svůj domov, v přírodě, ve společnosti stejně starých (z určitého úhlu pohledu stejně mladých) osob. Procházky, pěší výlety, plavání (když je tato možnost) pomáhají zlepšovat pohyblivost a kondici seniorů, večerní posezení s hudbou je zase příležitostí k navázání a prohloubení přátelství. Samozřejmostí rekondičních pobytů je vždy poznání určité části naší země, přírody a známých i méně známých kulturních památek.

Na každý rekondiční pobyt je připraven bohatý program. Účastníci pobytu obdrží vždy tištěného průvodce pobyttem, ve kterém mají popsán celkový program pobytu i důležité informace o oblasti, kde se rekondice uskutečňuje.

Rekondiční pobyty se mohou uskutečňovat již třetím rokem díky finanční podpoře Města Říčany, za kterou moc děkujeme.

Rekondiční pobyt – 29. až 31. května 2010, Stachy (Jižní Čechy)

<u>sobota 29. 5.</u>	7:20 – 7:30	odjezd z Říčan
	9:30	příjezd do Blatné
	10:00	vodní zámek Blatná (2 skupiny po 20 osobách)
	12:00-14:00	volný program a oběd Blatná
	14:00	odjezd
	15:00	příjezd Baurů Dvůr, Stachy
	15:00-17:00	ubytování a volný program
	17:00	večeře
	18:00	přednáška – Šumava
	19:00	posezení s hudbou
	<u>neděle 30. 5.</u>	8:00 – 9:00
9:00		odjezd na hrad Kašperk
10:00		prohlídka zříceniny hradu Kašperk
11:30		odjezd do Kašperských hor
11:40-13:30		volný program a oběd v Kašperských horách
13:30		odjezd do penzionu Baurů Dvůr
		prohlídka jelení farmy
17:00		večeře
18:00		posezení s hudbou
<u>pondělí 31. 5.</u>		8:00-9:00
	9:15	odjezd do Dubu
	10:00	prohlídka zámku Dub
	11:30-14:00	oběd a volný program Vodňany
	14:00	odjezd do Říčan

Účastníci rekondičního pobytu mají hrazeno: doprava, polopenze (pobyt začíná večeří a končí snídaní), vstup do historických objektů, průvodce pobyttem.

Příspěvek účastníků: 750 Kč.

Blatná

Blatná je jihočeské město ležící v severozápadní části Jihočeského kraje, v okrese Strakonice. V Blatné vzniká z několika potoků řeka Lomnice. Historické jádro města je městskou památkovou zónou. První písemná zmínka o Blatné je z roku 1235. Ve 14. století vlastnili osadu Bavorové ze Strakonice. V 15. století a na počátku 16. století je blatenský hrad centrem dominia Pánů z Rožmitálu. Roku 1601 byla

Blatná císařem Rudolfem II. povýšena na město. To je zasazeno do krajiny, tvořené mírnými žulovými pahorky a hladinami překrásných rybníků. Jméno dostalo podle blat, mezi nimiž bylo založeno.

Vodní zámek Blatná

Dnešní zámecký soubor Blatná patří nesporně mezi stavebně-historicky nejhodnotnější a architektonicky nejvýznamnější památky svého druhu u nás. Svou dlouhou historií, svěbytnou architekturou ve vzácně dochovaném prostředí parků a vodních ploch i současným stavem se řadí ke klenotům mezi českými hradními komplexy. Vedle Švihová a Červené Lhoty je jedním z nejzachovalejších vodních panských sídel na našem území. Stavebně historický vývoj učinil z tohoto objektu svérázný dokument o uměleckých slozích minulých staletí, a protože se během svého vývoje nacházel převážně v držení významných šlechtických rodů, byla Blatná místem, kde se rodily a přetvářely dějiny naší země.

Z archeologických nálezů lze usuzovat, že nevelký pahorek uprostřed blat byl osídlen již v prehistorických dobách. Koncem 7. a zejména v 8. století se na Blatensku začínají objevovat Slované. K souvislému slovanskému osídlení však došlo až ve 2. pol. 10. století. Osada Blatná vznikla díky staré významné dálkové a obchodní cestě, která spojovala Sušici s Horažďovicemi a v tomto místě překračovala říčku Lomnici. Příchod Blatné do historického povědomí můžeme vymezit rokem 1235, kdy je tehdejší tvrz poprvé písemně zmíněna jako sídlo vladyky Vyšemíra (erbu střely), snad chudšího příbuzného Bavorů ze Strakonice. Další historická zmínka z roku 1241 připomíná jistého Předostu z Blatné a je jisté, že nejpozději v jeho době zde existoval hrádek chráněný vodou, skládající se ze sídelního objektu a stavebně náročné domácí románské kaple, jejíž vznik je možno klást do období mezi koncem 12. století a rokem 1225. Přesto však někdy bývá nejstarší období blatenského hrádku spojováno, jak je tomu někdy i u jiných hradů na našem území, s rytířským řádem Templářů, o čemž vznikaly i pověsti. Písemné zprávy ale dokládají držbu Blatné světskými feudály. Pravděpodobnější by mohlo být působení rytířského řádu Johanitů, sídlících na strakonickém hradě, patřícím Bavorům ze Strakonice, kteří získali Blatnou ve druhé polovině 13. století. Předpokládá se, že právě první Bavorové sídlící na Blatné se nespokojili s užíváním převážně dřevěného opevněného komplexu, ale začali s jeho přebudováním ve výstavnější sídlo, obehnané zděnou hradbou chránící dva paláce proti sobě stojící. Přirozená obrana hradu, okolní bažiny, začala být proměňována v souvislé vodní opevnění, které ovšem do dnešní podoby dovedli až pozdější majitelé.

Asi v roce 1299 lze již Blatnou připisovat charakter opravdového hradu. Posledním majitelem z rodu Bavorů byl do roku 1403 Břetislav ze Strakonice, synovec Zdeňka z Rožmitálu. Rod Bavorů vymřel po meči a Rožmitálští jako jejich příbuzní postupně dědili bavorovský majetek. Nad Blatenskými hradbami zavál praporec s kančí hlavou pánů z Rožmitálu. Dlouhé období jejich panování se pro Blatnou stalo obdobím největšího lesku a slávy. Za prvního držitele Jana z Rožmitálu bylo původní románské sídlo rázně přestavěno a Blatná se stala gotickou pevností s fortifikovanou vstupní věží. Pod správou tohoto zpočátku příslušníka umírněného křídla husitské šlechty, později ovšem nekompromisního katolíka přečkal hrad i bouřlivé husitské období. Teprve za Janových potomků pak dosáhl hrad vrcholného stavebního rozkvětu. Janovi synové Jaroslav Lev a Protiva drželi Blatnou od jeho smrti v roce 1430.

Zejména Jaroslav Lev, který se v písemných pramenech jako majitel Blatné

objevuje od roku 1446, zastával vysoké státní funkce. Byl příbuzným krále Jiřího z Poděbrad, obratný diplomat a velmi vzdělaný člověk. Stál mimo jiné v čele českého mírového poselstva čtyřiceti českých pánů a rytířů, jež putovalo v letech 1465 až 1467 po evropských dvorech. Při této cestě se nechal inspirovat vyspělou kulturou západoevropské šlechty. Tyto inspirace pak uplatňoval při zvyšování reprezentativnosti svého blatenského sídla. Dával podněty k jeho rozsáhlé pozdně gotické přestavbě, která přinesla hradu charakteristickou dominantu hranolové vstupní věže s lomeným vstupním portálem, jež nahradila předchozí chudší vjezdovou bránu, a k věži z jihovýchodní strany přiléhající gotickou hradní kapli a tzv. Rožmitálský palác. Palác a svoji pracovnu v patře věže dal vyzdobit nádhernými freskami.

Jaroslavův syn, Zdeněk Lev, zastával roku 1508 úřad nejvyššího purkrabího na dvoře krále Vladislava Jagellonského. Miloval přepych a pro svou reprezentaci zvyšoval výstavnost svých sídel. Jeho nejvýraznější stavební akcí bylo přebudování jihozápadního paláce na třípatrový skvostný goticko-renesanční tzv. Rejtův palác. K jeho vybudování pozval na Blatnou proslulého stavitele Benedikta Rejta, působícího v královských službách (k Rejtovým dílům patří i Vladislavský sál na Pražském hradě, stejně jako chrám sv. Barbory v Kutné Hoře). Zároveň tím však zatížil rodovou

pokladnu břemenem vysokých dluhů, a jeho syn Adam Lev je proto nucen zámek a městečko Blatná v roce 1555 prodat sestřím Kateřině a Anně Řepickým ze Sudoměře. Od nich Blatenské panství kupuje v roce 1560 Kateřinin manžel Zdeněk z rodu Šternberků. Dva roky po Šternberkově smrti koupil Blatnou v roce 1577 Jan z Rozdražova ze starého polského rodu hrabat Rozdražovských. Zanedlouho však zemřel a po dovršení plnoletosti připadla Blatná na řadu let jeho synovi Václavovi z Rozdražova. Tehdy při severní straně hradby od vstupní věže až téměř ke Starému paláci vyrostla nejmladší z blatenských palácových staveb - renesanční Rozdražovský palác.

Stavovské povstání v letech 1618 až 1620 a třicetiletá válka však přerušily zvelebování blatenského panství. Za povstání byl hrad vydrancován až na holé zdi armádou vzbouřených českých stavů, vedenou Mansfeldem, a stejná pohroma stihla i městečko s jeho obyvateli. Václav z Rozdražova se v roce 1622 raději uchýlil do Slezska, kde v roce 1625 umírá. Vdova Anna Marie žila nadále s nezletilým synem Františkem Ignácem na blatenském panství. Ten je pak převzal v roce 1645. Ani pobělohorská doba však rozkvětu Blatné nepřála. František Ignác umřel v roce 1691, aniž by zanechal dědice, a rod Rozdražovských tak vymírá po meči. Dědicem se stal Jan František hrabě Krakovský z Kolovrat, syn Anny Kateřiny, sestry zesnulého Františka Ignáce. Vzápětí však panství prodal hraběnce Ernestině Serenyiové, a původem maďarští Serenyiové tak drželi Blatnou od roku 1695 až do konce 18. století. S novou vrchností se přihlásila nová, tentokrát již barokní epocha. Svědčí o tom mnohé barokní sochy v městečku, skvostně přestavěný kostel v nedalekých Paštikách, jakož i barokizující přestavba rozdražovského křídla. Roku 1798 koupil Blatnou od bratrů Serenyiů, z nichž ani jeden neměl dědice, Václav Karel Hildprandt z Ottenhausen, český šlechtic tyrolského původu.

V držení Václava Karla a jeho potomků setrvala Blatná, s vynuceným přerušením v době komunistické diktatury, až do současnosti. Za Františka Hildprandta došlo k nákladné adaptaci zámku, směřující k vytvoření reprezentativního sídla, poskytujícího ovšem zároveň pohodlné bydlení. Poté, za Roberta Hildprandta, prošel zámek v letech 1850 až 1856 novogotickými úpravami v romatickém duchu podle návrhu architekta Bernarda Gruebera z Mnichova, která stavbě víceméně vtiskla její současný charakter.

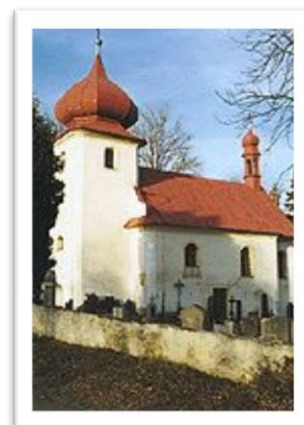
V roce 1947 převzala zámek Národní památková komise a po převratu v roce 1948 byl rodině Hildprandtů zámek zkonfiskován. Bedřichu Hildprandtovi s manželkou Kornelií a dcerami bylo po roce 1958 umožněno, díky stykům rodiny s císařem Haille Selassie I., legálně emigrovat do Etiopie. Památky na etiopský pobyt tvoří dnes poutavou součást zámecké expozice. Po roce 1989 se panství vrátilo do rukou rodiny Hildprandtových, konkrétně manželky Bedřicha Hildprandta (zemřel v roce 1981 v Německu) Kornelie a jejich dvou dcer Josefiny a Jany. Současní majitelé se intenzivně zabývají jeho obnovou a zpřístupněním pro návštěvníky.

Stachy

Obec s původním názvem Stachov vznikla patrně už na počátku 16. století kolem někdejší sklárny. Od samotných počátků osídlení v oblasti převažovalo české obyvatelstvo. Obyvatelé se tady živilí především sklářstvím a výrobou dřevěného zboží (známé jsou např. stachovské dřeváky a šindel).

Stachy bývaly střediskem jedné z rychet Královského hvozdu. Pozoruhodná je mimořádně velká rozloha katastru obce, k níž patří řada samot s někdy ještě dochovanými typickými zvoničkami - Jirkalov, Bláhov, Říhov, Kúsov, Zadov, Churáňov, Michalov, Krousov, Vyšehrad, Jáchymov, Chalupy, Šebestov, Kunratec, Tejmlov, Úbislav. Obyvatelé se živilí především obchodem a sklářstvím a výrobou dřevěného zboží (známé jsou např. stachovské dřeváky a šindel). Stachy se svým rozsáhlým okolím jsou dějištěm známé Klostermannovy povídky Odyssea soudního sluhy o strastiplném putování soudního zřízence Mastílka z Kašperských Hor. Karel Klostermann i Eduard Bass zaznamenávali osudy proslulých stašských světáků, kteří se v cizině uplatňovali

nejen jako řemeslníci různých profesí a stavební dělníci, ale především jako cirkusoví umělci a hudebníci. Věhlas stašských světáků dokládá i jedna tradovaná verze vyprávění o objevení Ameriky. Když prý Kryštof Kolumbus přistál u amerických břehů, přišel mu vstříc jeden muž a přivítal ho slovy: "Pěkně vítám, já jsem ze Stach a hraji tady na basu".

Pohorské městečko Stachy je centrem rozlehlé rekreační oblasti, kterou tvoří Stašská kotlina mezi Javorníkem a Churáňovem. Leží na hranici CHKO Šumava v nadmořské výšce 740 m 12 km severozápadně od města Vimperka v okrese Prachatice.

Kašperské Hory

Kašperské Hory jsou horským městem, které se rozkládá na jižním svahu nad Opoleneckým a Zlatým potokem, v blízkosti horního toku řeky Otavy.

Počátky Kašperských Hor jsou spojeny s hlubinným dolováním zlata ve 13. století. Ve 14. století zde stávala rozsáhlá hornická osada při významném zlatonosném revíru. V 15. století bylo v provozu téměř 40 větších zlatodolů a řada štol.

Historické centrum města bylo v roce 1992 prohlášeno městskou památkovou zónou. Střed města tvoří mírně se svažující náměstí, které je obklopeno domy se středověkými jádry. Náměstí dominuje gotický kostel svaté Markéty s vysokou věží. Na náměstí poutá pozornost také městská radnice - původně tzv. Panský dům. K dalším významným stavbám patří hřbitovní kaple sv. Anny a kostel sv. Mikuláše, který je jedním z nejstarších center osídlení kraje. Nedaleko města se nachází zřícenina gotického hradu Kašperk postaveného roku 1356 na pokyn Karla IV. V okolí Kašperských Hor v zalesněných stráních se skrývají četné stopy staré důlní činnosti - zbytky štol, šachet, jámy, hluboké příkopy a násypy vzniklé povrchovou těžbou. K těmto technickým památkám vede naučná stezka Cestou zlatokopů s východištěm na náměstí.

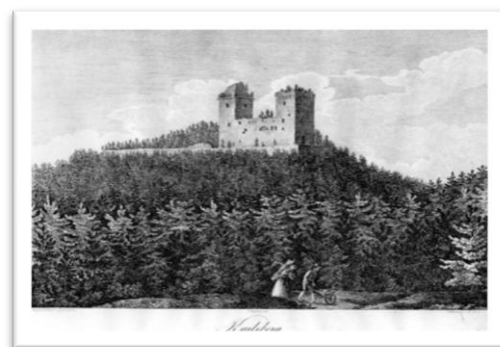

Okolí Kašperských Hor je zahrnuto do chráněných území Přírodní park Kašperská vrchovina, Chráněná krajinná oblast Šumava a Národní park Šumava. Ve městě se křižují turistické a cyklistické trasy. Bylo tady vybudováno několik naučných stezek a vlastivědných okruhů. Doporučujeme zajímavý výlet ke zřícenině hradu Kašperk. Ze zpřístupněných hradních věží je velmi pěkný výhled na Šumavské panorama. V zimě můžete přímo v Kašperských Horách využít lyžařský areál Kašperské Hory, který je ideální jak pro lyžaře tak i snowboardisty. V areálu jsou upravované běžecké tratě.

Hrad Kašperk

Hrad Kašperk byl vybudován na severozápadním výběžku hory Ždánova, na půdorysu 300 metrů dlouhého protáhlého oválu. Z hlediska obrany byla pravděpodobně největší předností hradu jeho poloha, neboť terén spadá na obou delších stranách velmi strmě dolů.

Hrad Kašperk nechal v roce 1356 založit český král a římský císař Karel IV. Důvody k založení tohoto státního hradu byly hned tři. Prvořadou nutností byla potřeba zajistit ostrahu zemské hranice se sousedním Bavorskem. Druhým důvodem byla panovníkova snaha o ochranu zlatonosné oblasti Kašperských Hor. V neposlední řadě Karel IV. považoval za nutné zajištění bezpečnosti na nově zřízené obchodní komunikaci zvané Zlatá stezka. Ta

spojovala Čechy s Bavorskem a dále s vyspělými oblastmi západní Evropy. Jedna z jejích větví vedla přes Kašperské Hory.

Architektonická dispozice hradního jádra představuje obdélný palác, srostlý do jednoho celku s obytnými věžemi. Takto vzniklé hradní jádro se nedotýkalo obvodového opevnění vnitřního hradu. Čelní stěny obou 30 metrů vysokých věží, které by mohlo ohrozit případné ostřelování z tehdejších vrhacích či metacích zbraní, neměly žádný otvor (*kromě arkýře u západní věže*). I když měl Kašperk statut hradu královského, nespravovala jej přímo královská komora. Král jej pronajímal takzvaným zástavním držitelům, většinou významným královým věřitelům, samozřejmě i s celým kašperským panstvím. Hrad se stal sídlem poprav, což znamenalo, že každému pánu na Kašperku příslušelo právo a povinnost pečovat o veřejný pořádek a bezpečnost, stejně tak jako stíhat provinilce v Prácheňském kraji (oblast jihozápadních Čech).

Prvním zástavním držitelem hradu byl druhý pražský arcibiskup a první český kardinál Jan Očko z Vlašimi. Například v letech 1411 až 1454 přešel hrad do držení rodu Zmrzlíků ze Svojšína a Orlíka. Otec Petr, královský mincmistr, i jeho stejnojmenný syn patřili k stoupencům kalicha, proto se Kašperku vyhnula hrozba pustošivých husitských útoků. Naopak, mladší Petr Zmrzlík z hradu podnikal loupeživé nájezdy na území sousedních katolických Bavor. Ostatně ani ve své další historii nebyl tento šumavský hrad nikdy dobyt.

Ve druhé polovině 15. století přešel hrad Kašperk do držení významného rodu Šternberků ze Šternberka. Když Zdeněk ze Šternberka zorganizoval v roce 1465 odbojné seskupení usilující o sesazení Jiřího z Poděbrad z českého trůnu, byl do tohoto odboje "zapleten" i Kašperk. Posádka proto se proto připravovala na obléhání královským vojskem. V této době byla pravděpodobně spěšně vystavena pevnůstka Pustý hrádek, stojící 400 m východně na výše položeném místě. Dnes zbylo z tohoto předsunutého opevnění jen torzo. Mezi významné držitele hradu Kašperk se zapsal i místokancléř a tajemník krále a císaře Ferdinanda I. Jiří z Lokšan. Tento slezský rytíř hrad držel před polovinou 16. století a svým rozhodným zákrokem zde v jihozápadních Čechách přispěl k hladkému potlačení pokusu o stavovské povstání v roce 1547. S blížícím se koncem 16. století hrad postupně ztrácel svůj původní význam, na jeho pravidelnou údržbu se již prostředků nedostávalo, hrad chátral. Královská komora začala rozprodávat kašperské panství. Nakonec v roce 1616 odkoupilo již zpustlý hrad Kašperk nedaleké Město Kašperské Hory, které je vlastníkem i provozovatelem hradu Kašperk i dnes.

Městys Dub

Městys Dub je položen severně 12 km od okresního města Prachatice, při toku Dubského potoka ve výšce 479 m. První písemná zmínka o obci pochází z roku 1274, 29. října 1869 byla císařem Františkem Josefem I. povýšena na městys.

Městys od svého založení prošel dlouhým historickým vývojem. První stopy trvalého lidského osídlení této krajiny sahají do 13. století. Nejstarší písemná zpráva o existenci městyse se zachovala z roku 1274. V roce 1274 se poprvé uvádí vladycké sídlo Jeníka z Borčic. Ve 14. století pokračovala kolonizace zdejší krajiny. V roce 1334 se připomíná Lhota, která tehdy příslušela k městečku Bavorovu a teprve od 16. století se začala užívat rozšířená forma Dubská Lhota. Noví osídlenci získali určité množství pozemků za účelem pěstování obilí, chovu dobytka a dalšího hospodářského zvířectva. Během 14. století značnou část území v okolí Dubu získal rod Rožmberků, v roce 1351 Rožmberkové získali v dědické držení Bavorov.

jedné jihočeské obce a okolí léta 1274 – 2004.

Vzhledem k jeho excentrické poloze a značné vzdálenosti od rodného sídla Rožmberků objevila se nutnost vybudování nového a vhodného obranného střediska. V roce 1355 Rožmberkové požádali císaře Karla IV. o vydání povolení postavit si nový hrad. Karel IV. jejich žádosti vyhověl a v italském městě Pise jim 21. května 1355 vydal latinskou listinu, která se dosud zachovala v originále, je uložena ve Státním archivu Třeboň. Již v roce 1364 se poprvé výslovně uvádí německý název hrad Helfenburg. Podrobnější informace jsou popsány v publikaci vydané v roce 2004 Městysem Dub název publikace DUB Z minulosti

Zámek Dub

Asi od poloviny 15. století byl Dub majetkem Dubských z Třebomyslic.

K ním patřil již Jindřich (1447), pak Ahník a jeho syn Beneš, který se uvádí v l. 1509-1523, naposledy v r. 1533. Za něj byla patrně již tehdy existující tvrz pravděpodobně výrazně pozdně goticky přestavěna, zpevněna a získala půdorys písmene L. Na severu byl postaven další palác, ale z něj se dochovala jen jeho severní část. Po něm následoval Mikuláš Budkovský z Budkova, který prodal Dub r. 1543 Divišovi Boubínskému z Ujezda; tehdy se poprvé písemně uvádí tvrz s dvorem a vsí Dubem. Od

jeho syna Petra získal Dub r. 1579 Vlachyně z Leskovce výměnou za Střelu; v l. 1588 - 1591 seděl na dubské tvrzi Kryštof starší z Leskovce.

Na počátku 17. století, po Kryštofově smrti (r. 1608), byl pánem na Dubu Pavel Kavka z Říčan. Za něj byla provedena pozdně renesanční přestavba tvrze, při které z větší části zanikl západní palác a tvrz se rozšířila na jih a západ. Pavel Kavka z Říčan se zúčastnil stavovského povstání z l. 1618-1620 jako jeden ze zemských správců. Proto mu byl statek po Bílé hoře zabaven; po vyplacení jedné čtvrtiny byl však ponechán r. 1622 jeho manželce Anežce, rozené z Hodějova. R. 1651 koupil Dub Miroslav Markvart z Hrádku. Při dělení, k němuž došlo r. 1671 (po smrti Jana Pavla Markvarta 1669), rozdělili se bratři Miroslav a Václav o statkové příslušenství, k němuž patřily tvrz, dva dvory a vesnice Dub, Borčice, Újezdec, Lhota (Dubská), Horní a Dolní Nakvasovice a Želibořice.

Skoupením obou dílů statku Dubu v l. 1687 a 1689 se stal pánem

na Dubu hrabě Karel Filip Buquoy. R. 1703 hraběnka Růžena Anděla Buquoyová, rozená z Harrachu, prodala Dub (který zdědila po svém manželu hraběti Filipu Buquoyovi) hraběnce Antonii Renatě Buquoyové, rozené hraběnce Černínové. Od té pak Dub koupil r. 1721 Jan Štěpán Rajský z Dubnic. Ten se však zadlužil a po jeho smrti (r. 1726) koupil statek Dub Karel hrabě Kajetán Buquoy.

Z dalších majitelů statku Dubu zasluhuje zmínku rytíř Mořic z Hönigsteinu (1839-1865), který v šedesátých letech 19. století provedl nákladnou přestavbu dosavadní tvrze podle plánů Josefa Niklase, profesora architektury a stavitelství na Českém vysokém učení technickém, v neogotickém slohu. Kvůli svému zadlužení musel však Dub r. 1865 prodat. Společenský život na tomto zámku za doby Mořice z Hönigsteinu literárně zpracoval Bohumil Havlas, rodák z nedalekých Strunkovic v románu Tiché vody (romantický příběh z dubského zámku). Za pozdějších majitelů Dubu nedošlo již k podstatným stavebním úpravám zámku.

V r. 1948 byl zámek přeměněn na internát středního odborného zemědělského učiliště. Zámecké pokoje byly přizpůsobeny školským potřebám, pokoje byly vykachlíkovány, po neodborné montáži podlahových krytin byly zničeny původní dřevěné podlahy. V r. 1998 získali zámek současní majitelé a zahájili jeho rekonstrukci do podoby,

kteřou měl zámek za Mořice z Hönigsteinu. V současné době je v přízemí v zrekonstruované místnosti otevřena obrazová galerie, v další místnosti by měly být po jejím otevření umístěny umělecké litiny vyrobené bývalými Komárovskými železárnami. V budoucnu by se měla otevřít obřadní síň a prohlídková trasa po reprezentačních salonech zámku. V plánu je i obnova zámeckého parku.

Zámek stojí na vyvýšeném místě na jižním okraji obce. Je to jednopatrová neogotická budova o půdorysu protáhlého obdélníku. Uprostřed průčelí obráceného na jih do anglického parku je věž se vstupem, s balkónem v patře, zakončená ochozem. Po obou stranách vstupu jsou symetricky umístěné rizality s vížkami. Dvě renesanční kamenná ostění se znaky Bernarda Hodějovského a jeho manželky Kateřiny z Říčan a s letopočtem 1607, zasazené na východní straně v přízemí nad oknem, pocházejí nepochybně z řepické tvrze.

Vodňany

V polovině cesty ze Strakonice do Českých Budějovic projíždíte krajinou otevřenou jako dlaň, ohraničenou na jihu vrcholky Šumavy a protkanou stříbrnými hladinami rybníků s alejemi mohutných dubů na jejich hrázích a podél cest. Již z dálky Vás vítají věži svého kostela Vodňany, město vodami obklopené a s vodou spojené.

Mezi močály, potoky a lučinami, do nichž se rozlévá řeka Blanice, se usadili první osadníci při obchodní cestě z Prachatic na Prahu. Slovanská osada se postupně přeměnila v tržní a vzniklo město, jehož typický kolonizační půdorys s pravidelnou sítí ulic a velkým čtvercovým náměstím svědčí o jeho vzniku za vlády Přemysla Otakara II. Nejdůležitější privilegia udělil městu Jan Lucemburský roku 1336. Již v roce 1400 jsou Vodňany počítány mezi města královská a spolu s Budějovicemi a Pískem tvořily oporu královské moci na jihu země. O dvacet let později, po dobytí města vojskem Jana Žižky z Trocnova, se Vodňany připojily k husitům a tábořskému programu.

Městskou pokladnu po staletí plnily nejen zisky ze staré obchodní stezky a vybírání cla. Mělo ji plnit i dolování drahých kovů na Vodňanských Svobodných Horách. Z toho však zůstal jen znak města s havířem a doklad o povýšení na královské horní město v roce 1547. Mnohem výnosnějším se ukázalo rybníkářství. Obec již od 2. pol. 15. stol. zakládala rybníky, které jsou dodnes charakteristickým znakem krajiny.

Na počátku třicetileté války jsou Vodňany vypleněny, připraveny o majetek a v roce 1623 zastaveny donu Baltazaru de Marradas, který je brzy prodal Schwarzenberkům. Vyplacením zástavy město 21. srpna 1710 opět získává svobodu. Jeho kronika v tomto století zaznamenává i velké požáry, kterým v letech 1722, 1757 a 1782 podlehl mnoho domů. Obětí stavebních úprav 1. pol. 19. stol. se stávají městské brány, ale opevnění s vodním příkopem, parkány s čtvercovými baštami z 1. pol. 15. stol. je dochováno dodnes. V severozápadním rohu náměstí stojí nejvýznamnější památka Vodňan, děkanský kostel Narození Panny Marie, o němž písemné zprávy hovoří od roku 1317. Současnou podobu vytvořila důsledná regotizace z let 1894 - 1897. V době těchto úprav byly interiéry a renesanční štíty na západním průčelí vyzdobeny podle návrhů Mikoláše Alše.

Při procházce po náměstí nás zaujme především bývalá lékárna, dům čp. 1 s renesanční atikou, v němž žil spisovatel a novinář František Herites. Naší pozornosti jistě neujde krásná budova spořitelny, postavená počátkem 20. století, upravené domy nebo kašna se sochařskou výzdobou z roku 1928 (socha svobody). V blízkosti špitálního

kostela sv. Jana Křtitele, jižně od starého města, je pietně upraven starý hřbitov (dnes park) s hroby významných obyvatel města. Po jeho prohlídce bychom si měli všimnout blízkého pomníku Jana Žižky, který byl u silnice na České Budějovice instalován v roce 1928, a potom zamířit na kamenný mostek přes mlýnský náhon se sochou sv. Jana Nepomuckého z 18. stol. Stará Rybářská ulice nás dovede zpět na náměstí do budovy městského úřadu s galerií, v níž je pamětní síň Julia Zeyera a Františka Heritese, kartony Mikoláše Alše a velká sbírka obrazů českým malířů tohoto století. V blízké bývalé synagoze je umístěno muzeum s expozicí dějin města.

Staletá rybníkářská tradice zdaleka nepatří minulosti. Na zkušenosti a znalosti vodňanských rybářů navazuje Střední rybníkářská škola ve Vodňanech, založená v roce 1920. Budova, v níž nyní budoucí technici a odborníci studují, byla postavena severně od města u křižovatky silnic na Strakonice, Budějovice a Písek v letech 1923 - 1924. Město stále přitahovalo rybníkářské odborníky, a proto byl v roce 1953 zahájen provoz Výzkumného ústavu rybníkářského a hydrobiologického. Jeho soustava parcelových pokusných rybníčků patří k největším v Evropě a pozornosti si zaslouží také odborné výsledky obou institucí, které pracují v České republice jako jediné ve svém oboru. Již několik let se v polovině května setkávají ve městě rybníkářští odborníci z celého světa, aby se zúčastnili tradičních Vodňanských rybníkářských dnů. Semináře a odborné diskuse jsou doplňovány výstavami, rybníkářskými trhy nebo tematickými filmovými přehlídkami.

Někdejšímu královskému městu Vodňany dala jméno voda obklopující je ze všech stran a pro své kouzlo jsou ve středověkých latinských textech uváděny jako Aquilea Bohemorum - České Benátky. V naší době očekávají Vodňany všechny, kteří sem přijedou za krásou vodních hladin, za klidem pod staletými duby nebo s touhou poznat lidi, kteří neopakovatelnou atmosféru Vodňan dotvářejí.

Penzion Baurů Dvůr

Penzion ve stylu jihočeské selské usedlosti se zajímavými interiéry je ideálním místem na dovolenou pro rodiny s dětmi, sportovce i školy v přírodě.

Penzion se nachází v krásném a doposud zachovalém prostředí centrální Šumavy na rozhraní Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava. Zdejší přírodní podmínky poskytují velké možnosti k letní a zimní rekreaci. V letním období možnost pěší turistiky a cykloturistiky, v zimě poskytuje Šumava ideální podmínky pro běžecké lyžování - 150 km upravených značených tras, ale i 3 km vzdálený areál Zadov - Churáňov nabízí možnost sjezdového lyžování. Penzion nabízí ubytování ve dvou kategoriích - v pokojích vybavených sprchou a WC a pro méně náročné hosty nabízíme i pokoje se sociálním zařízením společným na patře. Celková kapacita penzionu je 45 lůžek. Celý objekt penzionu je pokryt signálem Wi-Fi pro připojení k Internetu.

Zdroje informací: veřejně přístupné internetové stránky

A citát na závěr: Nekráčej přede mnou, možná za tebou nepůjdu. Nekráčej za mnou, možná tě nedokážu vést. Kráček vedle mě a buď můj přítel (Albert Camus).

Krásný pobyt přeje

Irena Moudrá